

## Arrest

nr. 199 069 van 31 januari 2018  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES  
Broederminstraat 38  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 september 2017.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DOUTREPONT *loco* advocaat P. STAES.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.*

*Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

*2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name het feit dat verzoeker in Irak problemen zou hebben met inwoners van Kut die hem onder druk zetten om een deel van zijn inkomen met hen te delen en het feit dat hij problemen zou hebben met collega's en met leden van de Asa'ib Ahl al Haq militie omwille van het feit dat hij een atheïstische overtuiging heeft.*

*Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 170 371 van 22 juni 2016 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en geoordeeld werd dat zijn atheïstische overtuiging niet dermate diepgeworteld is en omdat er voor verzoeker als burger in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zijn tweede asielaanvraag werd niet in overweging genomen.*

*Ter ondersteuning van zijn huidige derde asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een kopie van een politieklacht; een kopie van de overlijdensakte van zijn moeder; de kieskaart van zijn vrouw; het rijbewijs van zijn vrouw; de identiteitskaarten van verzoeker, zijn vrouw en hun dochter; en de nationaliteitsbewijzen van verzoeker en zijn vrouw.*

*3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

*Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).*

4. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane vaststellingen geenszins weerlegt noch ontkracht.

Zo verzoeker aanvoert dat aangaande de nieuwe documenten (met name de originele overlijdensakte van de moeder, de originele klachten en de dreigbrieven) geen vragen werden gesteld hoewel het heden originelen betreffen, kan hij niet worden gevolgd. Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de derde asielaanvraag van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen (adm.doss., stuk 16, verklaring meervoudige aanvraag), en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker tevens op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Ofschoon verzoeker tijdens dit gehoor aanvankelijk aangaf geen andere documenten (dan de brief aangaande zijn activiteiten bij de getuigen van jehova) te hebben, heeft de protection officer zelf nog documenten opgesomd die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft neergelegd, zijnde twee dreigbrieven, twee klachten en de overlijdensakte, en er eveneens vragen over gesteld heeft (gehoorverslag 27 juni 2017, 14). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn derde asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Voorts gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raads arrest nr. 170 371 van 22 juni 2016. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat dergelijke documenten in Irak of daarbuiten eenvoudig vervalst of op illegale wijze verkregen kunnen worden, kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde originele politieklachten en de originele overlijdensakte van zijn moeder. Aan de dreigbrieven die verzoeker bijbrengt kan evenmin enige bewijswaarde worden daar deze, zoals ook opgemerkt in de bestreden beslissing, eenvoudig zelf kunnen vervaardigd worden.

Zo verzoeker de mening toegedaan is dat, vooraleer tot de beslissing over te gaan dat geen bewijswaarde kan gehecht worden aan de neergelegde documenten, de commissaris-generaal deze documenten met verzoeker had moeten bespreken, wijst de Raad op wat voorafgaat, met name dat verzoeker werd gehoord en de mogelijkheid heeft gekregen de nodige toelichtingen te geven omtrent de nieuw bijgebrachte documenten. Er is verder geen enkele wettelijke bepaling die de commissaris-generaal ertoe verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen, de asielzoeker uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren.

*Met betrekking tot verzoekers verklaringen betreffende zijn religieuze activiteiten en die van zijn echtgenote in België, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat hun persoonlijke overtuiging als getuigen van jehova, niet dermate diepgeworteld zijn dat deze in hun hoofde aanleiding zou geven tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst.*

*Zoals reeds in het kader van hun eerste asielaanvraag werd geoordeeld, is de perceptie ten aanzien van verzoeker bepalend voor zijn vrees voor vervolging. Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij in zijn land en regio anders zou worden gepercipieerd en dat zijn houding in Irak zal bijdragen tot een ernstig risico op persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals hij uitdrukkelijk aangeeft in het onderhavige verzoekschrift, twijfelt verzoeker over zijn godsdienst en is hij niet 100 procent overtuigd in de doctrine van de getuigen van jehova. Van een 'beking' naar de leer van Jehova is hier dan ook geen sprake en verzoeker toont noch de drang, noch de wil om met zijn overtuigingen naar buiten te komen. Dat verzoeker over een risicoprofiel beschikt, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen.*

*5.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.*

*5.3. In de mate verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ondanks de wettelijke verplichting, niet op een met redenen omklede wijze heeft geoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de bevoegdheid van het Commissariaat-generaal bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar verzoekers land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel bijgevolg beperkt is tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in dit verband als volgt: "Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel."*

*De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt.*

*5.4. Waar verzoeker kritiek uit op de daadwerkelijkheid van het beroep, benadrukt de Raad dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 13 EVRM.*

*6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. "*

*2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn*

visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

*“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 september 2017, voert verzoekende partij aan dat zij een aanvullende nota wenst neer te leggen die aantoont dat verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van haar interesse in de activiteiten van de Jehova getuigen enerzijds en zij anderzijds bedenkingen heeft bij de islam en ernstige vragen heeft over haar religie. Voorts stelt verzoekende partij dat voor de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de veiligheidstoestand geen bepaald niveau vereist is zoals blijkt uit een zaak die hangende is bij de Raad van State.

Met een loutere bevestiging dat zij een gegronde vrees heeft omwille van haar interesse in de activiteiten van de Jehova getuigen, ontkracht noch weerlegt verzoekende partij hetgeen hieromtrent in de beschikking wordt gesteld, met name: *“Met betrekking tot verzoekers verklaringen betreffende zijn religieuze activiteiten en die van zijn echtgenote in België, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat hun persoonlijke overtuiging als getuigen van jehova, niet dermate diepgeworteld zijn dat deze in hun hoofde aanleiding zou geven tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst.*

*Zoals reeds in het kader van hun eerste asielaanvraag werd geoordeeld, is de perceptie ten aanzien van verzoeker bepalend voor zijn vrees voor vervolging. Gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij in zijn land en regio anders zou worden gepercipieerd en dat zijn houding in Irak zal bijdragen tot een ernstig risico op persoonlijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals hij uitdrukkelijk aangeeft in het onderhavige verzoekschrift, twijfelt verzoeker over zijn godsdienst en is hij niet 100 procent overtuigd in de doctrine van de getuigen van jehova. Van een ‘bekering’ naar de leer van Jehova is hier dan ook geen sprake en verzoeker toont noch de drang, noch de wil om met zijn overtuigingen naar buiten te komen. Dat verzoeker over een risicoprofiel beschikt, kan dan ook bezwaarlijk ernstig worden genomen.”*

Via een aanvullende nota heeft verzoekende partij een brief van de heer B. D. van 28 december 2017 neergelegd waarin staat te lezen dat verzoekende partij en haar echtgenote Bijbelstudie volgen en naar bijeenkomsten van de getuigen van Jehova gaan. De Raad merkt op dat verzoekende partij reeds een brief met een gelijkaardige inhoud van de heer B. D. van 13 juni 2017 heeft voorgelegd tijdens haar huidige asielprocedure. De commissaris-generaal heeft terecht het volgende in de bestreden beslissing vastgesteld hieromtrent: *“U legde weliswaar enkele foto's neer van uw bezoek aan de vergaderingen van de getuigen van jehova in Antwerpen, evenals een brief die getuigt van uw wekelijkse Bijbelstudie (documenten 7 en 8). Hoewel deze documenten kunnen aantonen dat u en uw echtgenote inderdaad bijbelstudie volgen en de vergaderingen van de getuigen van jehova volgen, waaraan hier geenszins*

*wordt getwijfeld, kunnen deze documenten allerm minst volstaan om een ander licht te werpen op de verklaringen van u en uw echtgenote. En kunnen zij bijgevolg niet volstaan om als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.”* Het voorleggen van een brief met een gelijkaardige inhoud zoals de vorige brief, tijdens haar huidige beroepsprocedure, doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat voor de toepassing van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van de veiligheidstoestand geen bepaald niveau vereist is zoals blijkt uit een zaak die hangende zou zijn bij de Raad van State. De Raad wijst er eerst en vooral op dat uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bereikt, moeten, overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld, de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld, het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

De Raad merkt verder op dat verzoekende partij met een dergelijke bewering de vaststelling niet weerlegt, of ontkracht dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekende partij dit zeer algemeen stelt zonder meer details te verschaffen omtrent deze eventuele zaak die hangende zou zijn bij de Raad van State en dit ook niet staaft aan de hand van een document.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerkingen dat zij bedenkingen heeft bij de islam en ernstige vragen heeft over haar religie, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 20 september 2017 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS